

for ogsaa overensstemmende med Flertallets Anskuelse at gjøre det saa lidet besværligt for Parterne som muligt selv at kunne varetage det Fornødne for at efterkomme deres Forpligtelse med Hensyn til Lovgivningen. Naar man nu imidlertid lægger en ny Byrde paa Parterne og forlanger, at de i den Fuldmagt, de skulle give fra sig i det Tilfælde, at de ikke kunne give Møde personligt, skulle iagttage den Formalitet at angive den bestemte Forsaldsgrund, der forhindrer dem fra at møde, lægger man derved en Snare for dem og giver Anledning til formalistiske Indsigelser, som godt kunne føre til, at hele Processen bliver spildt. Der er ogsaa for mig noget høist Besynderligt i, at Lovkommissionen, naar en Person møder frem som Fuldmægtig for en Mand, forsynet med en Fuldmagt, der i alle andre Tilfælde er tilstrækkelig, som gaar ud paa, at Fuldmægtigen skal møde i Kommissionen, og at han kan indgaa Lovlig i videste Omfang, skal kunne sige: Ganske vist har Du nødvendig Fuldmagt; men vi kunne alligevel ikke antage dig, da der er begaaet en formel Feil ved Fuldmagten; der staar nemlig ikke deri, hvad det er for en speciel Forsaldsgrund, som har forhindret Parten fra at give Møde. Det vil for Klagerens Bedkommende føre til, at han ikke kan faae Sagen frem, før han selv giver Møde, og at altsaa en Person, hvem det af en eller anden Grund er høist ubehageligt at give Møde, derfor ikke kan faae Sagen frem. Det vil ofte bewirke, at Bedkommende hellere vil opgive at gjøre sin Ret gjældende, og det vil være en Ulempe, som navnlig vil ramme ældre Damer, der jo ikke gjerne ville give personligt Møde i Kommissionerne. For den Indklagedes Bedkommende vil det føre til, at han, uagtet han sender en Fuldmægtig, forsynet med en vidtgaaende Fuldmagt, vil blive betragtet som fuldstændig udebleven, og derfor blive at idømme Mulkten for unødigt Trætte samt Processens Omkostninger. Endringsforslaget under Nr. 7 har jeg derimod troet at kunne gaa med til, uagtet det ganske vist paa en vis Maade kan siges, at det indeholder en Skjerpelse af Parternes Forpligtelse til at give Møde for Lovkommissionen; men i og for sig indeholder det dog ikke mere, end hvad der maa antages at have været Meningen med den oprindelige Lovgivning af 1795. Dernæst forekommer det mig, at der er noget Utilstødeligt i, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den ene Part skal idømmes Mulkt eller ikke, skal afhænge af, om Modparten nedlægger Paastand derpaa eller ikke. Naar der er Tale om en saadan Mulkt, maa det være Retten, som bestemmer, om den skal idømmes eller ikke, og har Parten gjort sig skyldig til en saadan Mulkt, bør han ogsaa idømmes den. Det ærede Medlem for Hæstø Amt's Edie Valgtreds (Beth) talte en hel Del om, at det var et uheldigt og voldsomt Indgreb i Parternes Frihed, at Parterne saaledes skulde have mere Dada,

hvilket Udtryk jeg tror han brugte, og at det var noget Ryt, der indførtes. Jeg vil her gjøre opmærksom paa, at i det Tilfælde den ene Part siger: Jeg vil ikke underkaste mig den Tvang, som Lovgivningen paalægger med Hensyn til at give Møde i Lovkommissionen, jeg udebliver fra Lovkommissionen og jeg sender ingen Fuldmægtig, vil han ex officio af Retten blive idømt Mulkt for unødigt Trætte, hvad enten Modparten nedlægger Paastand derpaa eller ikke, saaledes at der i denne Henseende ikke bliver noget større Statsformynderskab, end der nu er. Naar man ser hen til Plakat af 11te August 1819, vil man finde, at den er affattet saaledes, at det vistnok maa antages at være dens Mening, at Mulkt for unødigt Trætte ogsaa i det Tilfælde, hvor den er foranlediget ved Udeblivelse fra Lovkommissionen, skal idømmes af Retten ligesom i de andre Tilfælde, hvor der er Tale om Mulkt for unødigt Trætte. Det vilde ogsaa være mærkeligt, at denne Mulkt, som er bestemt ved Plakat af 11te August 1819 skulde behandles anderledes, naar den idømmes paa Grund af Udeblivelse fra Lovkommissionen, end naar den idømmes af andre Grunde. Uagtet jeg saaledes hører til Flertallet med Hensyn til dette maatte vigtigste Punkt, nemlig Endringsforslaget under Nr. 7, finder jeg mig dog foranlediget til at forvare mig imod, at jeg skulde være enig, at jeg skulde være fuldstændig enig i den Udvikling, der findes i Betænkningen, og som den ærede Ordsfører ene maa være ansvarlig for. Jeg vil ikke paastaa, at der er noget ligefrem Urigtigt deri, men jeg vil blot bemærke, at den er affattet saaledes, at jeg, hvis det var mig, der skulde have frevet den, ikke vilde have benyttet netop de Argumenter, som der ere benyttede. — Den ærede Ordsfører fattede sig i Overensstemmelse med Formandens Opfordring i stor Kortshed, og det turde derfor være muligt, at adskillige af de Endringsforslag, som ere fremkomne, og som ganske vist have en mere formel Karakter, ikke ret ville forstaaes, navnlig maatte ikke i det andet Thing, hvor Sagen vil komme hen for der at behandles paany. Jeg skal derfor tillade mig nogle, iøvrigt ganske korte, Bemærkninger med Hensyn til de enkelte Endringsforslag, som den ærede Ordsfører har troet at kunne forbigaa. Til Grund for Endringsforslaget under Nr. 3 ligger, at man havde at udsætte paa den Redaktion, hvormed Forslaget kom fra Landstinget, at det stod uklart, om der, naar Sagen blev behandlet paa den første Retsdag, og Stævningen blev fremlagt, skulde erlægges det saakaldte Infaminationsgebyr, som da senere skulde tilbagebetales, naar Sagen blev forliget, eller om Betalingen af dette Infaminationsgebyr skulde udsættes. Dette er Grunden til den Redaktion, som nu foreslaas, og som i alt Besøntligt vil findes at være i Overensstemmelse med, hvad der allerede er gjæl-